

LATVIJAS REPUBLIKAS 12.SAEIMAS

Parlamentārās izmeklēšanas komisijas par valsts nozagšanas pazīmēm un pirmstiesas izmeklēšanas kvalitāti kriminālprocesā Nr.16870000911 sēdes

PROTOKOLS Nr.11

2017.gada 9.oktobrī

Rīgā, Jēkaba ielā 6/8, 207.telpā, Budžeta un finanšu (nodokļu) komisijas sēžu zālē

Sēde sākas plkst. 11.00, beidzās 12.32

Sēdi vada komisijas priekšsēdētāja **Inguna Sudraba**

Protokolē tehniskais sekretārs **Pauls Zeņķis**

Piedalās:

Komisijas sekretārs **Mārtiņš Šics**;

Komisijas locekļi:

Ritvars Jansons;

Andrejs Judins;

Igors Pimenovs;

Ainārs Mežulis.

Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūras Krimināltiesiskā departamenta Sevišķi svarīgu lietu izmeklēšanas nodaļas prokurors **Māris Leja**.

Satversmes aizsardzības biroja direktora pirmais vietnieks **Andis Freimanis**.

Drošības policijas priekšnieka vietnieks **Ints Ulmanis**.

Darba kārtība:

1. Iespējamie valsts nacionālās drošības apdraudējumi un iespējamā atsevišķu personu darbība citu valstu interešu labā.

I.Sudraba atklāj sēdi: “Labrīt visiem komisijas locekļiem, visiem ekspertiem un uzaicinātajiem! Šodien komisijas sēdes darba kārtībā ir jautājums par iespējamu valsts nacionālās drošības apdraudējumu un iespējamu atsevišķu personu darbību citu valstu interešu labā. Komisijas sēdē piedalās uzaicinātie pārstāvji: Satversmes aizsardzības biroja direktora pirmais vietnieks Andis Freimanis un Drošības policijas priekšnieka vietnieks Ints Ulmanis. Un es sāksu ar jautājumu mūsu uzaicinātajiem. Mēs jau pirms

NAV KLASIFICĒTA

tam pārrunājām, ka droši vien maz būs informācijas, ko mēs varēsīm pārrunāt sēdes atklātajā daļā, tomēr sāksim šo sēdi, kā atklātu, un tajā brīdī, kad jārūnā par informāciju, kura ir ierobežotas pieejamības, protams, sēde tiks pasludināta par slēgtu. Tātad viens no parlamentārās izmeklēšanas komisijas uzdevumiem ir izvērtēt saistībā ar krimināllietu izskanējušo informāciju par iespējamu valsts nacionālās drošības apdraudējumu un atsevišķu personu iespējamu darbību citu valstu interešu labā. Tāpēc mēs esam jūs aicinājuši kā to institūciju pārstāvjus, kuras saskaņā ar valstī noteikto likumu rūpējas un atbild par to... un seko līdz tam, lai valsts drošība nebūtu apdraudēta. Ja es lasu Nacionālās drošības likumā noteikto nacionālās drošības definīciju, tad nacionālā drošība ir “valsts un sabiedrības īstenotu vienotu mērķtiecīgu pasākumu rezultātā sasniegts stāvoklis, kurā ir garantēta valsts neatkarība, tās konstitucionālā iekārta un teritoriālā integritāte, sabiedrības brīvas attīstības perspektīva, labklājība un stabilitāte”. Un, kā es jau sāku teikt, tad Drošības policijas uzdevumos un kompetencē ir jautājumi par valsts noslēpuma aizsardzības pasākumu īstenošanu, ekonomiskās drošības interešu aizsardzību un konstitucionālās iekārtas aizsardzību. Tāpat arī Satversmes aizsardzības birojs ir tā drošības iestāde, kura kontrolē gan informācijas aizsardzību, gan valsts noslēpuma aizsardzību. Es vēlos jums jautāt kontekstā ar šo krimināllietu: vai jūsu iestādes kaut kādā mērā ir bijušas iesaistītas informācijas vērtēšanā par to, vai tā informācija, kas ir Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja rīcībā pirmstiesas izmeklēšanas stadijā vai sākot izmeklēšanu, vai izmeklēšanas gaitā jums ir kāds lūdzis vērtēt to informāciju tieši no nacionālās drošības apdraudējuma vai iespējamās darbības citu valstu labā viedokļa? Un otrs jautājums. Tagad, redzot publiskajā telpā informāciju, ja jūs neesat bijuši iesaistīti konkrētā lietā informācijas vērtēšanā, vai jūsu pārstāvētās institūcijas pašas jau ir veikušas kaut kādu vērtējumu vai veiks tādu vērtējumu saistībā ar to, kas izskanējis publiskajā telpā, vērtējot to tieši no šiem diviem aspektiem – nacionālā drošība un darbošanās citu valstu interešu labā vai pilsoņu labā?”

A.Freimanis: “Nu, runājot par publikācijām, kas ir, un saistīto kriminālprocesu, varu pateikt to, ka mūsu iestāde šajā kriminālprocesa izmeklēšanā netika iesaistīta. Arī vērtēšana no nacionālās drošības apdraudējuma viedokļa, tāds jautājums netika uzdots. Runājot par pašām publikācijām. Mēs vienmēr un regulāri, tā ir mūsu funkcija – izvērtēt dažādas publikācijas. Kā mēs tagad zinām, ir ļoti aktuāli jautājumi par dažādām viltus

ziņām, šādu viltus ziņu dažādiem blokiem, un vai tā nav mērķtiecīga, speciāli tēmēta kaut kāda akcija, lai radītu problēmas – gan ekonomiska rakstura, gan politiska rakstura – vai arī grautu valsts reputāciju. Tad šajā gadījumā mēs neesam konstatējuši un nav mūsu rīcībā tādas informācijas, ka šeit darbotos kaut kādu citu valstu specdienesti un būtu bijis kaut kāds šāda veida uzdevums, lai šādas publikācijas tieši tajā laikā un tajā brīdī parādītos. Tā ka šajā gadījumā mūsu vērtējums ir tāds, ka šī informācija, kas ir publicēta, nav publicēta citu specdienestu vai valstu uzdevumā. Tā ka te varbūt vērtējami citi faktori, vērtējams jautājums par valsts noslēpuma aizsardzības sistēmu, kā tā darbojas, vai šajā gadījumā kaut kas noplūdis, vai publicēti dokumenti, kas saistīti ar valsts noslēpumu. Bet no valsts drošības viedokļa šajā gadījumā, kā teicu, nav mums tādas informācijas.”

I.Ulmanis: “Pārstāvu Drošības policiju, kas ir valsts drošības iestāde, kurai ir izmeklēšanas tiesības – izmeklēt krimināllietas, tajā skaitā par noziedzīgiem nodarījumiem pret valsti. Faktiski, vērtējot uz doto brīdi, un tas, ko es varu publiskajā daļā pateikt, ir divi momenti, kam mēs pievēršam uzmanību. Viens ir jautājums, kas ir saistīts ar iespējamu valsts noslēpuma izpaušanu. Par šo jautājumu šobrīd tiek veikta dienesta izmeklēšana KNAB, kurā tiek piesaistīta atbildīgā valsts drošības iestāde – šajā gadījumā Satversmes aizsardzības birojs. Mans viedoklis ir tāds, ka ir jāatrod šai dienesta izmeklēšanas komisijai svarīgākās atbildes uz jautājumiem: pirmkārt, par to, vai šīs sarunas ir autentiskas; otrkārt, ļoti svarīgi ir tas, vai šīs sarunas ir iegūtas likumīgā ceļā – ar tiesneša sankciju. Ja pirmais jautājums par autentiskumu un likumību apstiprināsies, tad – kas šīs sarunas ir izpaudis publiskajā vidē. Un te es redzu Drošības policijas kompetenci. Bet pagaidīsim dienesta izmeklēšanas komisijas rezultātus un tad arī veiksīm kādu secinājumu. Ja valsts noslēpuma aizsardzības sistēmā KNAB ir sakārtots augstā līmenī, es domāju, mēs atbildes uz šiem jautājumiem atradīsim diezgan drīz. Ja ne, tad tas būs izmeklēšanas jautājums: kas šīs sarunas ir noplūdinājis? Otrs no blokiem ir saistīts ar iespējamo valsts drošības apdraudējumu. Atbildot uz jūsu jautājumu par to, ko mēs darām, jāteic, ka šobrīd mēs esam saņēmuši Saeimas deputāta Raivja Dzintara iesniegumu Drošības policijai par iespējamu ārvalstu ietekmi uz Latvijas iekšējiem procesiem. Šo iesniegumu mēs izvērtējam. Esam vismaz iepazinušies ar to publisko informāciju, kā arī esam to izanalizējuši. Esam faktiski konstatējuši vairākus jautājumus, vairākas epizodes, kuras prasa padziļinātu izpēti un

pārbaudi. Bet pašlaik šīs pārbaudes process ir nedaudz aizkavējies, jo mēs esam pieprasījuši papildu informāciju no Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja. Ņemot vērā to, ka mums pašlaik nākas operēt tikai ar publiski pieejamo informāciju, mums tomēr vajag kaut kāda veida apstiprinājumu gan, kā jau es minēju, sarunu autentiskumam, gan citiem jautājumiem. Tā ka šī pārbaude vēl ir procesā, un šobrīd es vienkārši publiski neesmu gatavs komentēt sīkākas detaļas attiecībā uz šo pārbaudi. Tas no Drošības policijas puses būtu viss.”

M.Šics: “Jautājums bija par sadarbību ar KNAB un atbalstu Drošības policijai un arī Satversmes aizsardzības birojam, jo publiskajā telpā, presē izskan ļoti nepatīkamas lietas, piemēram, par triju termiņuzturēšanās atļauju kaut kādu plūsmu organizēšanu, informācija par Dūklavu, par mediju ietekmēšanu, informācija par Šleseru, kurš tajā laikā bija augsta amatpersona. Jo kontekstā ar katru no tām faktiski varētu izskatīt pielaižu jautājumus. Un arī jūsu atbalsts vispārīgi jautājumā, nerunājot par detaļām, savstarpējā izmeklēšanā, informatīvais un cita veida atbalsts. Tas ir, starpinstitūciju sadarbība. Vai šajā periodā kaut kāda lietas izvērtēšana bija?”

I.Ulmanis: “Ja mēs pieskaramies konkrētai lietai, tad šīs lietas ietvaros nav bijusi tieša sadarbība ar Drošības policiju. Un mēs pašlaik vairāk vai mazāk operējam tikai ar publiskajā telpā nonākušo informāciju. Un faktiski arī tas ir viens no iemesliem. Diemžēl ir jāatzīst, ka laiks, ja tās sarunas ir autentiskas, laiks no šo sarunu tapšanas brīža līdz šim brīdim ir gana ilgs. Cik mūsu šāda pārbaude pašlaik būs produktīva, ir grūti prognozēt. Valsts drošības iestāžu viedoklis ir tāds: ja šāda informācija būtu mūsu rīcībā nonākusi laikus, tad, protams, būtu attiecīgi iespējas ātrāk uz to reaģēt. Bet līdz šim šāda veida informācija līdz mums nebija nonākusi.”

A.Freimanis: “Es varu pateikt tikai vienu – to, ka vārdu sakot, šī pielaižu sistēma ir vesels pasākumu komplekss. Un mums ir sadarbība ar KNAB, un arī tā ir viena no iestādēm, kas sniedz šāda veida informāciju. Attiecībā uz šiem faktiem, kā jūs minējāt, piemēram, par Dūklava kungu, tajā laikā – tas bija tad, kad šīs sarunas tika noklausītas, – līdz mums šāda informācija atnākusi nebija. Tagad tā tika, ja nekļūdos, pārbaudīta KNAB, un attiecīgi tad arī mēs prasām informāciju, kāds ir šādu pārbaūžu rezultāts. Iespējams, viens no iemesliem bija tas, ka viņi paši ļoti aktīvi pārbaudīja šo dažāda

veida operatīvo informāciju, kas visu laiku tika iegūta, un gāja paralēli kriminālprocesī. Un jautājums ir: vai tajā brīdī bija doma informēt mūs vai viņi paši vienkārši vēlējās visu izmeklēt līdz galam un nonākt pie kaut kādiem secinājumiem? Te ir arī tādi jautājumi, ka, ja iet šajā kriminālprocesā – un tas ir apjomīgs –, jā, tad nu varbūt ir lietas, kuras ir pirmšķirīgas, un ir lietas, kuras varbūt nespēj uzreiz izdarīt. Kas pēc tam ir ar informāciju: vai tā tiek nosūtīta, vai netiek nosūtīta? Kā tā tiek vērtēta? Jo tur var būt arī dažāda veida momenti – gan apjoms, gan nepietiekami resursi. Un man ir ļoti grūti pateikt, kāpēc tā informācija varbūt tajā brīdī nenonāca līdz mums.”

A.Judins: “Varbūt vispirms tehniska rakstura jautājumus gribu pajautāt Ulmaņa kungam, bet vairāk, kā ekspertam, tāpēc ka jums ir pieredze, zināšanas. Ļoti bieži saistībā ar mūsu izmeklēšanu runā par materiālu autentiskumu. Mūsu uzdevumos rakstīts – konstatēt atbilstību. Un to vārdu “autentiskums” bieži lieto, bet, es sapratu, cilvēki lieto dažādās nozīmēs. Un man, piemēram, pašam bija iespēja salīdzināt. Nu, es vienkārši paņēmu publicēto tekstu, paņēmu krimināllietas tekstu un vēl noklausījos. Un ko es dzirdēju un redzēju? Ka saturs ir viens un tas pats, bet viens cilvēks atšifrēja, nu, ar dažādām niansēm komatus salika, piemēram, citādāk vai, teiksim, tur kaut kādas skaņas citādāk. Cits – ar savu izpratni. Un atbilstību es redzu. Es vienkārši nu, tā ar pirkstu sekoju un redzu – viens un tāds pats teksts ir, teiksim tā. Kā jūs saprotat to autentiskumu? Es tiešām jums vairāk, kā speciālistam jautāju, jo to vārdu bieži lieto. Kā jums šķiet?”

I.Ulmani: “Nu, primārais, protams, ir audioieraksts. Audioieraksta atšifrējum ir iespējams to panākt pietiekami labā kvalitātē; ja ir arī traucējumi, ir iespējams veikt tehnisko apstrādi. Tā ka tas viss ir atkarīgs. Protams, primārais ir audioieraksts, kas arī faktiski tiktu vērtēts. Ja ir kaut kādas šaubas par tekstuālā atšifrējuma interpretāciju, tad primāri vienmēr vērtēs – arī tiesā, es domāju, palūgs noklausīties – audioierakstu. Tas ir pats galvenais.”

A.Judins: “Jā, bet tur dažreiz tā: cilvēki izrunā tā, kā izrunā. Es, piemēram, tur vienu ciparu, es pat aicināju KNAB darbiniekus un jautāju: “Nu, ko viņš tur teica? Es nevaru saprast!” Bet man ir drusciņ cits jautājums. Nu jā, mēs varam, protams, pirmām kārtām klausīties, bet, es noklausoties varu teikt: jā, es redzu to atbilstību. Bet jūs atkārtojat un

arī vairāki citi stāsta, ka svarīgi, lai komisija konstatētu atbilstību. Tātad, jūsuprāt, svarīgi, lai katrs, pārbaudot visas sarunas, tieši apliecinātu: jā, es redzu atbilstību? Lai, teiksim atbildētu uz šo jautājumu. Jo citādi man šķiet, ka atbilstība ir, bet kāds var teikt: “Nē, mēs gribam citu autentiskumu!” Un bija, starp citu, arī viedoklis, ka taisīsim fonoskopisko ekspertīzi un tad pārbaudīsim, bet nu tā ekspertīze nemaz nav vajadzīga, jo ir, manā skatījumā, materiāli, kas pierāda, ka dalībnieki ir tie paši, un par to man, piemēram, šaubu nav.”

I.Ulmanis skaidro: “Es vairāk domāju par to dienesta komisiju, kas vērtē valsts noslēpuma iespējamo izpaušanas faktu KNAB, jo tur ir vairākas komisijas uz doto brīdi, manuprāt, trīs. Viņiem jau jāsniedz pamatatbilde uz jautājumu, vai ir notikusi valsts noslēpumu saturošas informācijas izpaušana. Tas ir pats svarīgākais, nevis ieiet kaut kādās sīkās detaļās. Var būt, ka viņi konstatēs kādu no sadaļām, bet es pašlaik negribu nodarboties ar kaut kāda veida spekulācijām, tāpēc varbūt nekommentēšu šo jautājumu.”

A.Judins vaicā: “Nu, es sapratu, varbūt slēgtajā daļā mēs varēsim runāt konkrētāk, bet tagad varbūt tā vispārīgāk. Runājot par Drošības policijas un Satversmes aizsardzības biroja funkcijām, – ja ir informācija vai aizdomas par to, ka pastāv augsta līmeņa politiskā korupcija, ka kaut kādas amatpersonas virza, bīda kaut kādu lēmumu pieņemšanu, lai gūtu kaut kādus labumus sev, vai, jūsuprāt, likumā noteiktais, nu, teiksim, funkcijas, kas ir definētas likumā, pietiekami skaidri norāda, ka arī SAB un Drošības policijai ir jāstrādā šajos gadījumos? Vai tomēr ir vajadzība veikt kaut kādus precizējumus, lai nebūtu šaubu? Jo, manuprāt, valsts sagrābšana ir ļoti nopietna lieta, ja tiešām lēmumus pieņem, aizmirstot vai vismaz nedomājot primāri par Latvijas interesēm, bet domājot par kaut kādām citām lietām. Manuprāt, tas ir ļoti bīstami! Pēc būtības tā ir SAB un Drošības policijas kompetence. Vai ir vajadzība pēc grozījumiem likumā, precizējumiem?”

I.Ulmanis skaidro: “Nu, mans personīgais viedoklis ir, ka grozījumi, labojumi uz šo brīdi nav vajadzīgi. Esošais normatīvais regulējums ļauj mums strādāt pietiekami kvalitatīvi. Runājot par politisko korupciju, – jau pats vārds “korupcija” nozīmē, ka faktiski primāri šim jautājumam būtu jāpievēršas KNAB. Ja viņi jūt, ka tas patiešām ir

tāds valsts drošību apdraudošs jautājums, tad viennozīmīgi jāiesaista arī pārējās valsts drošības iestādes – valstī ir trīs valsts drošības iestādes. Un tad jau ir jautājumu bloks, kas attiecas uz mums: kādā veidā, ar kāda veida pasākumiem, dažāda veida pretizlūkošanas pasākumiem mēs varam veikt darbības, lai neitralizētu apdraudējumu?”

A.Judins: “Jā, bet šajā gadījumā, es saprotu, jūs neiesaistīja, kaut gan, tagad, lasot tos materiālus, mēs redzam, ka nu, ja cilvēks saka: “Pieņemsim tādus un tādus likumus, un tad būs tāds un tāds rezultāts, un mēs varēsim dabūt to un to!”, kā nodrošināt to iesaisti? Un otrais jautājums. Vai, teiksim, tad, ja saistībā ar konkrēto lietu, mēs savos secinājumos norādīsim, ka, mūsaprāt, tas ir neizdarītais darbs, vai jūs piekristu tam, ka būtībā, nu, skatoties uz pagātņi, ka KNAB bija jāinformē gan Drošības policija, gan SAB par tādām saturiskām lietām, lai pieslēgtu jūs? Kā jums šķiet? Vai tas ir pareizs secinājums?”

I.Ulmanis: “Uz otro jautājumu atbildot, es viennozīmīgi pateiktu: jā, KNAB vajadzēja noteikt, ka šajā brīdī vai nu Satversmes aizsardzības birojam nosignalizēt, un tad SAB arī domātu, kā tālāk rīkoties, jo SAB ir šī tiešākā komunikācija ar KNAB. Viņi nodrošina valsts noslēpuma aizsardzības sistēmu Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojā. Un, protams, arī iespēju robežās, ja Drošības policijas rīcībā būtu nonākusi šāda informācija, tad arī jautājumā, piemēram, par termiņuzturēšanās atļaujām, šī politikas programmas virzīšana uz priekšu, varētu būt arī pavisam citādāki secinājumi jau sākotnējā lietas gaitā.”

I.Sudraba: “Es varbūt arī tad papildus pajautāšu, jo sarunas ir noklausītas ilgstošā laika periodā un kriminālprocess uzsākts, nu, krietni vēlāk pēc sarunu noklausīšanās. Tad faktiski, atkal runājot tikai par informāciju, kas ir publiskajā telpā, kā jūs paši teicāt, par to jūs varat runāt, bet būtībā jau nozīmē, ne tikai sākot kriminālprocesu, bet jau tajā operatīvās darbības stadijā vajadzēja būt arī jūsu piesaistei šajos procesos, jo tad jau notika aktīvā darbība, notika kaut kādu likumu lobēšana vai iespējama likumu lobēšana, kaut kādu interešu virzīšana.”

A.Freimanis: “Es varu pateikt tikai to, ka operatīvās darbības process var būt gan pirms kriminālizmeklēšanas, gan turpināties arī pēc tam, jo ir dažādi uzdevumi operatīvās darbības procesam, kas varbūt arī nav skaidrojams krimināllietas ietvaros. Bet, runājot par šajā procesā iegūto informāciju, – jā, vienmēr informācijas, kā saka, turētājs, tā ir tā viņa atbildība – saset šo informāciju kaut kādā jēdzīgā veidā, saprast un, ja nepieciešams, informēt citas iestādes. Jo mums ir jāņem vērā tas, ka šī informācija, tas viss apjoms, nenogāzās vienā dienā, tas bija gājis soli pa solim. Kaut kas bija skaidrs, kaut kas nebija skaidrs. Mums jāņem vērā: ja šāda veida informācija nonāk līdz šiem operatīvajiem darbiniekiem, viņiem ir jāsaprot, kas tas ir par procesu un par ko vispār šis process un attiecīgā informācija ir. Un ne vienmēr izdodas to kopainu radīt dienas laikā. Tā ka tas ir, es domāju, ļoti individuāli pieejams process. Un mēs tagad visu zinām, jā. Vārdu sakot, zinām ļoti daudz informācijas. Bet jāņem vērā, ka tajā brīdī varbūt šiem darbiniekiem vienkārši šīs informācijas bija par maz. Un varbūt bija, es saku, citas prioritātes un cita, būtiskāka informācija, kur bija jāpieliek pūles, lai šis kriminālprocess būtu. Tā ka tas ir ļoti grūti – dot kaut kādus tādus secinājumus, nezinot visu to. Tiek pieņemti lēmumi, vadoties no tā skatpunkta, kas mums ir zināms. Un, ja šī informācija ir trūcīga, tad tas lēmums tiek pieņemts šāds vai tāds. Mēs pieņemam, vadoties, kā saka, no tā apjoma, kas mums ir zināms. Tā ka tikai to es varu pateikt.”

A.Borovkovs: “Varbūt viena piezīme ir par tām lietām, ko Judina kungs vaicāja. Lietas, ko dzird šādās sarunās, tik un tā ir procesuāli pārbaudāmas un nostiprināmas kā pierādījumi. Tas vien, ka kādās sarunās skaidri vai neskaidri kaut ko dzird, – tas ir tikai starta brīdis operatīvajam darbiniekam turpināt operatīvo darbu un pēc tam procesuāli to nostiprināt kriminālprocesā, vai tas ir izmantojams gan pirmstiesas izmeklēšanā, gan tiesas procesā. Tā būtu ļoti būtiska piezīme.”

I.Pimenovs: “Paldies. Šeit bija uzdoti visai vispārīgi jautājumi par iespējamām izmaiņām likumdošanas sistēmā, lai nodrošinātu valsts drošības intereses. Man ir konkrēti jautājumi, jo mūsu vēlētāji lasa žurnālu. Vairākums no viņiem visai nosacīti ir lietas kursā par to, kā ir organizēta drošības aizsardzības sistēma Latvijā. Bet žurnāla publikācijas patoss un konkrētā retorika tomēr vieš domas par to, ka kaut kas tur nebija īsti skaidrs un tīrs. Un es gribu tikai vienu faktu pieminēt, un es gribētu saprast jūsu viedokli. Manā skatījumā, tas nav nekāds faktors, kurš prasa aizklāto sēdi. Proti, vienā

no publikācijām Ainārs Šlesers stāsta, kā pārliecināt Rīgas domes Vides komitejas vadītāju, lai Kundziņsalas minerālmēslu projektam tiktu izsniegtas visas nepieciešamās atļaujas. Un tas citāts ir šāds: “Tu pasaki: tas ir projekts, par kuru Putins teica, ka tas ir ļoti svarīgs projekts!” Vai tas liecina, jūsu ieskatā, ka business, ko Rīgas tirdzniecības osta veido, ir atkarīgs no Putina lēmumiem un tātad rada draudus nacionālajai drošībai? Nu, piemēram, mēs pirms divām sēdēm esam uzklusējuši žurnāla “Ir” žurnālistus, publikācijas autores. Viņi ir tieši pārliecināti, ka šajā epizodē šie draudi ir saskatāmi. Kāds ir jūsu viedoklis?”

I.Ulmanis norāda: “Es tomēr publiskajā sēdē nekommentētu, jo tas vairāk vai mazāk skar arī to pārbaudi, kas tiek veikta Drošības policijā šobrīd.”

I.Sudraba: “Lai mēs varētu turpināt sēdi, tālākā sēdes daļa tiek pasludināta par slēgtu. Un komisijas sēdē piedalās komisijas locekļi, komisijas darbinieki un prokurors, bet pārējos lūdzu atstāt sēžu zāli.”

IEROBEŽOTAS PIEEJAMĪBAS INFORMĀCIJA 10.-23.LPP

Komisijas locekļi vienojas:

1. Nākamo komisijas sēdi rīkot 30.oktobrī plkst.11.00.
2. 30.oktobra sēdi veltīt Aināra Šlesera izjautāšanai.
3. 6.novembra sēdi veltīt jautājumam par iespējamajiem Satversmes pārkāpumiem.
4. Nosūtīt vēstuli Latvijas Universitātes Juridiskajai fakultātei ar lūgumu deleģēt pārstāvjus uz 6.novembra sēdi.
5. Nosūtīt komisijas atbildes vēstuli uz KNAB priekšnieka Jēkaba Straumes iesniegumu par nepieciešamību komisijas locekļiem iepazīties ar operatīvo lietu.

Komisijas priekšsēdētāja

Inguna Sudraba

Komisijas sekretārs

Mārtiņš Šics